

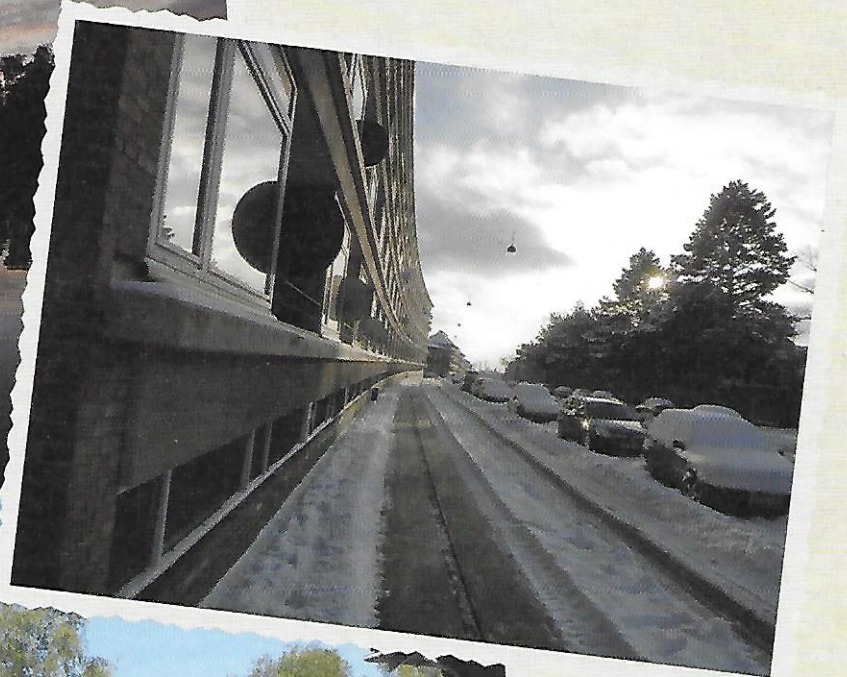
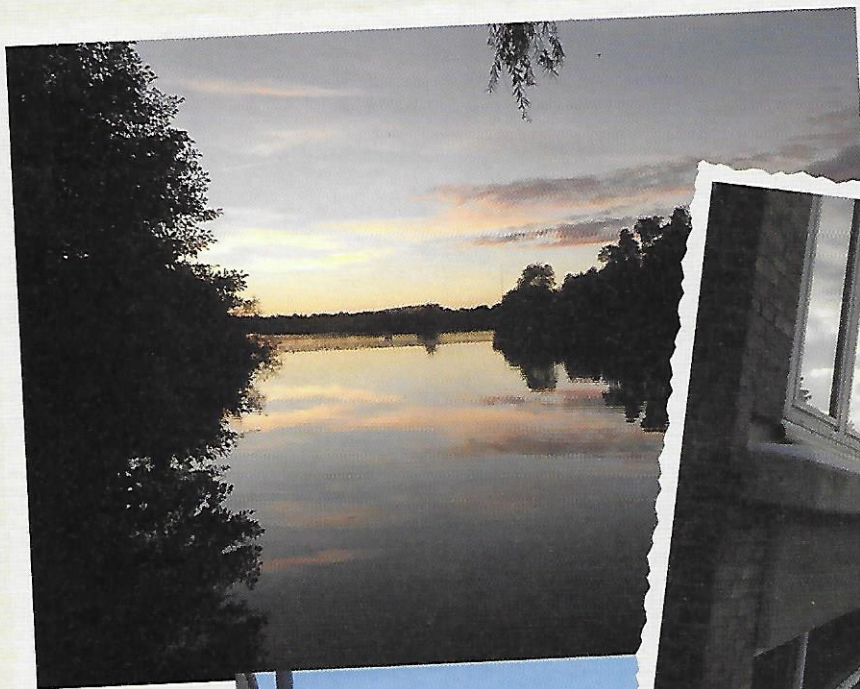
1941

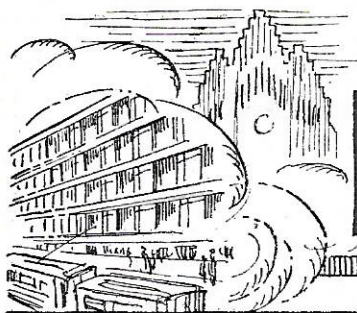
26. maj

2011

BISPEPARKENS

70 års jubilæum

BISPEPARKEN

Maj 1943

Nr. 5

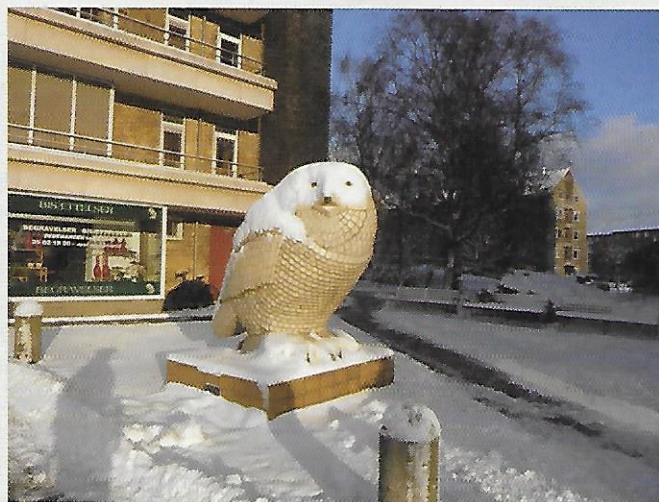
3. Aargang

Det dynamiske logo fra 1943,
med sus og sporvogn

Jubii-læum

Bispeparken fylder 70 år og det samme gør Beboerforeningen, der begyndte officielt 26. maj 1941. Oprindelig hed den Lejerforeningen og i dag benævnes den officielt Afdelingsbestyrelsen, selv om bestyrelsen i sagens natur ikke er alle beboere, men et lille antal valgte repræsentanter.

Årsagen til navneændringerne er meget positiv, for de er historien om stadig mere demokrati og indflydelse til beboerne. Lejerforeningen bestemte ikke, men måtte forhandle med boligselskabet FSB, der bestemte. I dag har Beboerforeningen efterhånden overtaget magten over Bispeparken. Vi bestemmer selv sammen gennem afdelingsmøderne og bestyrelsen. fsb er endda også styret af beboerne nu.

Maj 1966 · Nr. 1 · 26. årgang

Tidsskrift for beboerforeningen i Socialt Boligbyggeri

1941 · 26. maj · 1966

Bestyrelsen i jubileumsåret. Foran fra venstre N. Lohmann (næstformand), Hjalmar Andersen (formand) og Eddy Bentzen (kasserer). Bagved fra venstre 4 bestyrelsesmedlemmer: H. Hardam, Dagmar Andersen, Knud Hagerup Andersen og Carl Sørensen.

Hvad er der så sket i de 25 år, vi har boet her? Vi kan vel sige, at der er sket meget. Mindre arbejdsløshed og dermed større fortjenester har vel gjort sit til, at de fleste af os har fået det bedre rent økonomisk, men er vi så blevet bedre mennesker derfor? Det tror jeg egentlig ikke, for egoismen trives mere end nogensinde før.

Lad mig nøjes med at tale om vort eget lille område — BISPEPARKEN. Er der nogle der kan huske, hvad den daværende direktør for Socialt Boligbyggeri, Rasmus Nielsen, først af alle gjorde sig til talsmand for. Han holdt på, at der skulle være grønne områder i det bebyggede areal, så der var frisk luft og ro for beboerne. Det var dengang, men hvad er det nu? Snart en stor parkeringsplads, hvor en del ejere af automobiler tror, at de kan opføre sig, som om de bor på deres egen herregård. Eller hvad med de unge mennesker, der har deres største fornøjelse i at fare rundt gennem ejendommen på deres knallerter og motorcykler med størst mulig fart og spektakel, til almindelig skræk og rædsel for børn og ældre mennesker — og iøvrigt til gene for samtlige beboere med undtagelse af deres egne forældre, som almindeligvis ikke engang begriber, at der i sådanne forhold klages over deres kære store børn.

Oluf Henriksen (formand 1953 - 59)
i 25 års jubilæumsbladet (1966)

Bispeparken er stadig fremtiden

Af Jean Thierry,
fungerende formand

Da Bispeparken efterhånden stod færdig i løbet af april-maj 1941, var den en formidabel bedrift. Skandinaviens største boligbyggeri, tegnet med så stor fornemmelse for form og funktion, og med et så fint parkområde, at Bispeparken dengang og stadig i dag ofte regnes for flagskibet og hovedværket blandt alle byggerier i fsb.

Blok 8, der buer sig op langs Frederiksborgvej fra krydset med Tuborgvej er stadig et futuristisk mesterværk, og må have syntes næsten ufatteligt dengang, og ikke bare det, samtidig er huset hjem for over 100 familier, der bor lyst og frisk.

Dengang var Bispebjerg og NV, og ikke mindst Bispeparken, det nye sted. Det er vi mange, der synes, at det er igen med de nye spændende kulturhuse i kvarteret, og alle de andre nye ting, der sker samtidig med, at vi stadig har den gode beliggenhed, den fine arkitektur og de flotte grønne områder omkring os.

Bispeparken er stadig på forkant. I dag er det ikke med oliefyr og bilgarager, som i tidligere tider, men med udnyttelse af ny teknologi, som HPFI og digital-TV, i de gamle kabler og en grøn omstilling med varmegenvinding, ladcykler, vandgenbrug, affaldshuse og større og bedre grønne områder med bærbuske og frugttræer.

Al den økologiske mad til vores arrangementer handler ikke kun om at gøre noget for miljøet, men handler også om, at det er topkvalitet og luksus, om at Bispeparken er et fint sted.

Bestyrelsen har givet mig lov til at finde ud af, hvordan vi kan få en fællesantenne, der kan give en meget lavere grundpris med mange flere gratis kanaler, større valgfrihed og mulighed for at afskaffe de paraboler, som sidder på altanerne. De tekniske detaljer er desværre endnu ikke på plads, så vi kan først stemme om det til efteråret.

Lige nu er vi til gengæld ved at friske vaskeriet og beboerhuset op. Så som i alle de forløbne 70 år sker der hele tiden noget i Bispeparken, så vi altid er på forkant med nogle af de nye ting.

Bispeparken er populær blandt
landskabsarkitektstuderende

Et aktivt fællesskab har sikret fornyelse

Det blev flere af tidens mest anerkendte arkitekter, der udformede de fysiske rammer, og i de følgende 40 år er det herfra, FSB har hentet nogle af sine mest markante beboerrepræsentanter.

Bispeparken har i de seneste år været præget af en byggeaktivitet af næsten samme omfang som for godt 40 år siden. Omfattende energibesparelser og andre moderniseringer for omkring 35 millioner kr. har sat et foreløbigt punktum for en fornyelsesproces, der har sikret, at boligstandarden også er fulgt med tiden.

Det har kunnet mærkes på huslejen, der ved indflytningen var 13,50 kr. pr. m². I de seneste 15-20 år er lejen steget, men samtidig har beboerdemokratiet været med til at bestemme, hvad pengene blev brugt til. I 1957 organiserede beboerne en voldsom protest, da selskabets ledelse gennemførte en huslejeforhøjelse til 20 kr. pr. m². De seneste års moderniseringer har betydet samlede huslejeforhøjelser på godt 60 kr. pr. m², og de er gen-

nemført med bred opbakning fra beboerne.

Et levende boligmiljø

Bispeparken blev bygget for at give de dårligt stillede arbejderfamilier i København bedre boligforhold. Og det fik de. Hele Bispebjerg-kvarteret er fortsat det mest efterspurgt boligkvarter i København, og Bispeparken hævder sig stadig i dette område, selv om de børnerige familier efterhånden er blevet til pensionister. Bispeparkens forvandling til guldbryllups-kvarter er blevet forstærket af det kommunale udlejningsmonopol, der har betydet, at der anvises flere pensionister end nye børnefamilier til bebyggelsen, selv om der også her findes 6-rums lejligheder.

Alderssammensætningen sætter sit præg. Det er stenhuggeren og blomsterhandleren, der har overlevet butiksdøden, og mens der kun er knap 50 medlemmer i alt i bebyggelsens ungdoms- og fritidsklub, er der en vældig aktivitet

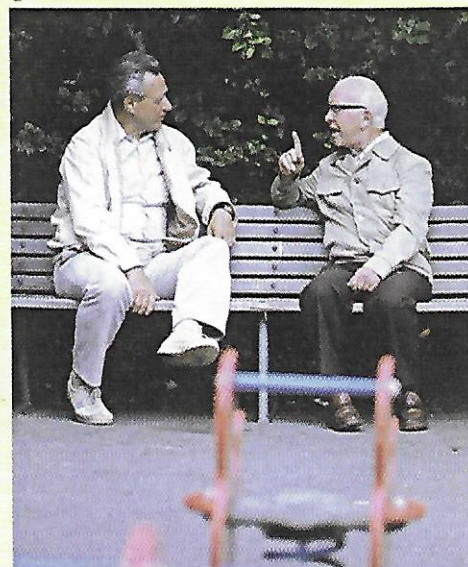
blandt pensionistklubbens over 100 medlemmer.

Bispeparken er et levende boligmiljø om dagen, fordi så mange af de ældre er hjemme. De sætter pris på bebyggelsens rolige og pæne omgivelser, som holdes af bebyggelsens egen gartner og øvrige ejendomsfunktionærer.

Følge med udviklingen

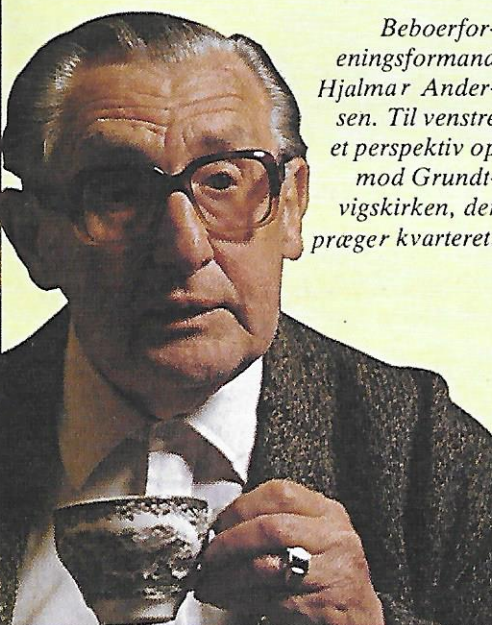
En af de personer, der har været med i Bispeparkens udvikling

Bispeparken er blevet et ideelt boligmiljø for gamle mennesker.

Bispeparken i Nordvest-kvarteret har siden opførelsen i 1940–41 været FSBs flagskib blandt de mange bebyggelser fra 30'erne og 40'erne. Bispeparken var fremme i den offentlige debat allerede inden byggeriet startede, for på det tidspunkt var byggeriet næsten gået i stå, og Bispeparken var den største samlede bebyggelse i hele Skandinavien.

Beboerforeningsformand Hjalmar Andersen. Til venstre et perspektiv op mod Grundtvigskirken, der præger kvarteret.

gennem disse 40 år, er den nuværende beboerforeningsformand *Hjalmar Andersen*, der til næste år kan fejre 25 års jubilæum som formand for beboerforeningen. Omkring hans person samles den stabilitet og evne til fornyelse, som har været Bispeparkens bidrag til det sociale liv i FSB-afdelingerne. Selv lægger Hjalmar Andersen meget vægt på et tillidsfuldt samarbejde i foreningsbestyrelsen og på altid at sikre beboernes opbakning med en ærlig og grundig information, før de store, afgørende beslutninger bliver taget:

– Vi har hele tiden bestræbt os på at få Bispeparken til at følge med udviklingen, selv om det ind imellem giver sig nogle pudsiges udtryk. Lad mig give nogle eksempler: Bispeparken var uden parkeringspladser, og da bilismen tog fart i 50'erne, ville vi også være med.

– Vi indrettede underjordisk parkering og afstribede parkeringspladser på en del af det grønne område. Der var rift om pladserne

dengang, men i dag står mere end en tredjedel af pladserne tomme. Vi har også måttet foretage nogle kovendinger med varmeforsyningen. I 1973 var kulfyret slidt helt ned. FSBs ledelse og administration ønskede i fællesskab med kommunen, at Bispebjerg blev tilsluttet fjernvarmen. Det fandt vi for dyrt og foretrak et oliefyrsanlæg, og næppe havde vi fået det installeret, før oliekrisen vendte op og ned på alle forudsætninger. 9 år senere kom vi så over på fjernvarmesystemet. Det viser noget om, hvor mange vanskeligheder man får, når man helst ikke vil halte bag efter udviklingen.

FSB – det er dig og mig

Disse eksempler, som man med bagklogskabens viden kunne betegne som fejldispositioner, har ikke mindsket beboernes tillid til deres valgte repræsentanter. Tværtimod har beboerne i enighed givet tilslutning til de mest omfattende fornyelsesarbejder i bebyggelsens historie.

– Vi har fået nye vinduer, renoveret tagene og moderniseret varmeanlægget. Det udløste en leje-forhøjelse på 35 kr. pr. m², men med de øvrige forbedringer de seneste år, nåede de samlede forhøjelser op på over 60 kr. pr. m². Det giver mulighed for at beboerne kan få forbedringsboligsikring, og i beboerforeningen har vi sørget for at skaffe alle de nødvendige papirer, ligesom vi også hjælper beboerne med at udfylde dem. Det gør det lettere at klare den slags udgifter.

– Når huslejestigningen ikke blev større, hænger det sammen med, at vi har kunnet bruge mange forskellige tilskudsmuligheder: Isoleringstilskud, landsbyggefonden m.m., men også at vi i forvejen havde sparet op gennem henlæggelser. Vi ved udmærket – og vi har aldrig foregøglet beboerne andet – at der som regel kun er ét sted at hente pengene til afdelingens drift og evt. forbedringer, og det er hos beboerne selv.

– I Bispeparken har vi over for beboerne altid lagt meget vægt på at få afmystificeret begrebet »selskabet«. FSB – det er jo ikke nogen fremmed størrelse eller en julemand, der betaler alting. Det er dig og mig, og når man bliver sig helt bevidst om, at det altid er naboerne og én selv, der skal betale regningen, får man et mere realistisk indhold i beslutningerne, ligesom folk passer bedre på deres omgivelser.

300 til generalforsamling

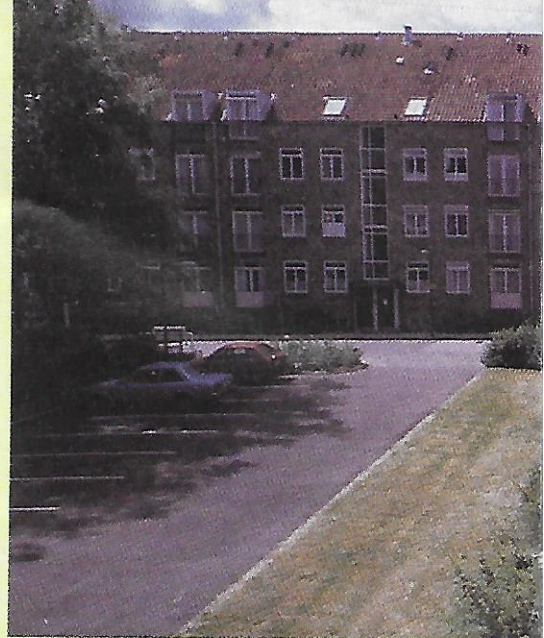
– *Udtrykker de mange pensionister større skepsis over for ændringer?*

– Det kan vi jo dementere med de seneste moderniseringer. Nej, der er stort set den samme positive

Det nye fællesvaskeri har skabt endnu mere sammenhold i Bispeparken.

Altaner er vendt mod solen.

holdning til de ændringer, som udviklingen har gjort nødvendige. Beboerne ønsker, at boligområdet skal være så rart og så tidssvarende at bo i som muligt, og det har de vænnet sig til at betale for. Og det har jo vist sig, at den rolige udvikling, hvor vi hele tiden har forsøgt at følge med tiden, ikke har givet os højere husleje end i afdelinger, hvor man lod stå til. Og hvor man nu står med kæmperegninger for de fornyelser, der skulle være foretaget dengang i 50'erne og 60'erne.

Det er blevet en god tradition her i afdelingen, at beboerne har fået fuldstændig besked om konsekven-

serne, før større projekter blev sat til afstemning. Vi har udarbejdet tekniske beskrivelser og gennemgået økonomiske konsekvenser. F.eks. havde vi udstillet prøvevinduer, før beslutningen om vinduesudskiftningen blev taget.

Det er en fremgangsmåde, beboerne sætter pris på, for det gør medbestemmelsen jordnær og konkret. Og så møder folk jo op. Da vi skulle tage stilling til den seneste modernisering på en generalforsamling, kom der så mange mennesker, at vi ikke kunne gennemføre den. Normalt er vi ca. 150 personer, og vi kan sagtens være i Ung-

domshuset (Bispeparkens beboerlokale), men der kom over 300, så nu er vi gået over til at bruge en aula på en af skolerne.

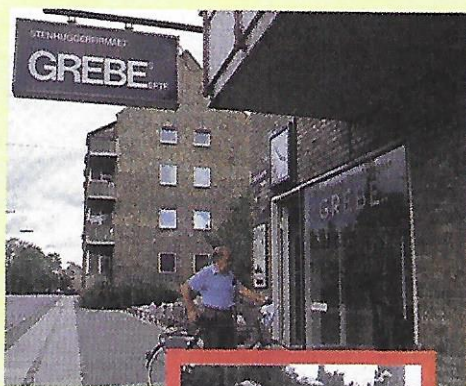
Ingen partipolitik

– *Hvad er årsagen til, at I kan fastholde beboernes interesse for den demokratiske beslutningsproces, når det kniber i så mange andre store bebyggelser?*

– Jeg tror, to forhold spiller ind. Først og fremmest har vi fået opbygget en tradition for, at det er sagen, der er det afgørende og ikke personerne. Allerede i begyndelsen af 50'erne fik vi manet al partipolitisk strid i jorden, og i 30 år har vi haft et godt og tillidsfuldt samarbejde, uanset hvilke politiske partier bestyrelsesmedlemmerne var medlem af. Det betyder, at generalforsamlingerne drejer sig om Bispeparken og boligpolitikken. Og det interesserer beboerne. Hvis vi brugte tiden til partipolitiske mærkesager og medfølgende slagsmål, ville folk falde fra. De beboere, der interesserer sig specielt for disse emner, er jo aktive i de politiske partier og går til generalforsamlingerne dér.

– En anden meget vigtig årsag er, at de nuværende beboere gennemgående har boet i Bispeparken i mange år, ja en del af de oprindelige lejere fra 1940–41 bor her stadig. Når mennesker først har levet det samme sted i mere end 10–15 år, engagerer de sig stærkt i deres bebyggelse. De kender naboerne,

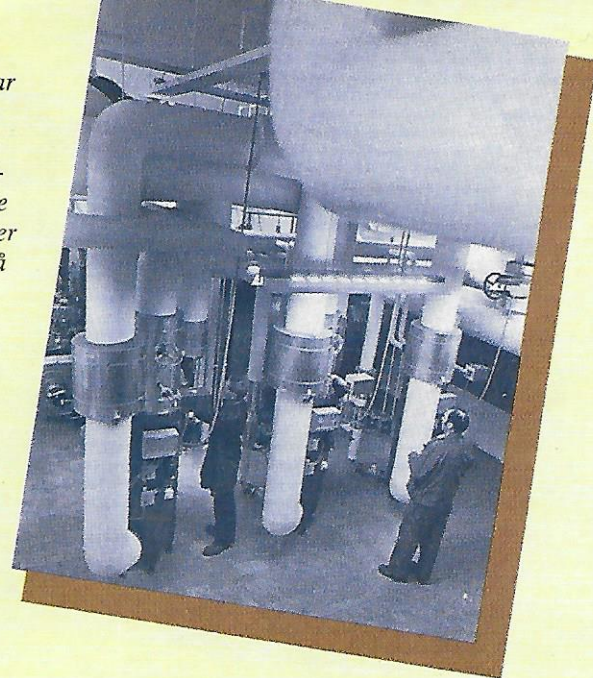
Den store vinduesudskiftning er netop blevet afsluttet.

Blomster- og begravelsesforretningerne har overlevet butiksdøden.

Bispeparken har flere gange måttet udskifte sin varmforsyning for at følge med tiden. Nu er Bispeparken på fjernvarme.

de kender bestyrelsesmedlemmerne, ejendomsfunktionærerne. De føler, at de hører til her, og så vil de gerne være med til at udforme omgivelserne.

Brug for børnefamilier

– Det er baggrunden for, at jeg håber, at Københavns kommune snart ændrer sin udlejningspolitik over for Bispeparken. Som alle andre ældre afdelinger i FSB er anvisningen til Bispeparken overgået til kommunen, når vi ser bort fra vores ret til intern flytning. Kommunen har i mange år brugt den praksis at anvise pensionister til Bispeparken, åbenbart ud fra det synspunkt, at her i forvejen bor så mange gamle mennesker. Og det er taget til i takt med, at der er saneret på Nørrebro, hvor der jo har boet mange pensionister.

– Men hvis vi skal fastholde kontinuiteten og stabiliteten blandt beboerne, har vi faktisk mere brug for nye børnefamilier end for flere pensionister. Vi har brug for beboere, der kan se frem til 25–30 eller flere år i Bispeparken, hvis vi skal kunne interessere dem i den demokratiske beslutningsproces. De pensionister, der anvises hertil, og som kun regner med at skulle bo her i et par år, før de skal på plejehjem eller på kirkegården, vil næppe engagere sig så stærkt som beboere med en lang fremtid i Bispeparken.

– Vi har også brug for børnefamilierne af en anden grund. Vores legepladser bliver ikke brugt,

og de få børnefamilier, der bor herude, lider faktisk under at være undtagelsen frem for reglen. Der er ikke længere den samme tolerance over for støjende børn, og børn med liv i hører nu engang med til et velfungerende boligområde. Det er lidt trist, at vi dårligt nok kan sælge 50 billetter til fastelavnsfesten, selv om beboerne køber til deres børnebørn, fordi denne begivenhed altid har været noget særligt i Bispeparken.

– Jeg håber derfor, at kommunen ikke vil bruge den ret store udskiftning, vi venter i afdelingen i de kommende år på grund af alderssammensætningen, til at fastlåse Bispeparken som en pensionistghetto. Vores lejligheder er stadig meget velegnede til børnefamilier, og omgivelserne er alle tiders. Nutidens børnefamilier har hårdt brug for gode og billige lejligheder.

Sammenholdet

– *Hvordan har forholdet mellem selskabets ledelse og beboerforeningen været?*

– I starten, dvs. i 40'erne og 50'erne, havde vi mange bryderier med selskabets ledelse og administration, fordi vi ikke havde ret meget at skulle have sagt.

– Jeg skal blot give et enkelt eksempel: På et tidspunkt var jeg formand for Munkevangens beboerforening. Vi var stærkt plaget af utætte vinduer, men selskabet reagerede ikke på vores henvendelser. Da det blev styrtregn en lørdag, gik

det helt galt. Næsten alle beboerne klagede til mig, og jeg kunne ikke få fat i nogen af den ansvarlige. Jeg lavede så en løbeseddel med en opfordring til alle beboerne om at klage til administrationen. Da jeg havde delt den ud om søndagen, kom håndværkerne den følgende uge.

– Den slags konflikter har vi heldigvis forlængst lagt bag os. I praksis havde vi allerede fra slutningen af 50'erne skabt et reelt indhold i beboerdemokratiet. Det viste sig også, da ordningen med beboerrepræsentanter i almennyttigt byggeri blev indført i 1959. Fællesorganisationen måtte anbefale beboerne at stemme på lejerforeningernes kandidater, efter at vi forgæves havde forsøgt at overbevise boligministeren om, at beboerdemokratiet i FSB var mere vidtrækkende end de nye bestemmelser.

– De seneste mange år har det været sådan, at beboerforeningerne har kunnet få præcis det forhold til selskabets ledelse og administration, som man ønskede. Lægger man op til sammenstød og slagsmål, kan man få det. Men når beboerforeningen selv sørger for, at forholdene er i orden, har vi også selv den fulde indflydelse.

– Som mangeårig lejtillidsmand vil jeg understrege, at Fællesorganisationen af Beboerforeninger har været helt afgørende i denne udvikling. Hvis vi ikke havde haft det stærke sammenhold

blandt lejerne i FSB, var vi aldrig nået så langt.

– Derfor håber jeg også, at vi kan fortsætte udviklingen af beboerdemokratiet i alle boligselskaber og -foreninger på samme rolige måde, som det er sket i vores selskab, slutter Hjalmar Andersen.

Pensionistklubben

Sammenholdet mellem Bispeparkens beboere er blevet større, efter at et nyt fællesvaskeri blev taget i brug for nogle år siden. Det er blevet et yndet samlingssted for mange beboere, fordi beboerforeningen sørgede for at ofre de ekstra penge på indretningen, der har gjort vaskeriet hyggeligt. Selv de beboere, der stemte imod etableringen i sin tid, er glade for det i dag. Det er også blevet en aflastning for de pensionister, der klarer sig uden hjemmehjælp.

Ellers er det den meget aktive pensionistklub, der præger det sociale liv i Bispeparken. Til større arrangementer møder der gerne 100 medlemmer. Det gælder det månedlige pensionistbal, hvor der er sørget for levende musik. Det nyder alle, ikke mindst klubbens ældste medlem, der er 95 år.

Klubben sørger også for, at medlemmerne får mulighed for at holde sig i fysisk form. Der er både svømning, fodpleje og gymnastik én gang om ugen, og der arrangeres revyture, ferieophold (f.eks. i selskabets feriehytte i Norge) og udflugter. Beboerne nyder også godt af selskabets og SBBUs aktiviteter. I takt med det stigende antal ældre har man indrettet sine aktiviteter efter også at tilgodese pensionisterne.

Der er ingen tvivl om, at fællesskabet og aktiviteten blandt pensionisterne er med til at fastholde de ældste beboere i deres eget miljø. Bispeparken er et af de bedst fungerende boligmiljøer for de gamle.

Brevet til Anker

Fra 1966 og frem ses det i beboerbladene, at de stadig stigende bidrag bl.a. til Landsbyggefonden, og deraf stigende huslejer og kvaler med at finde penge til egne udgifter, er en stor kilde til bekymring og harme. Samt en henvendelse til bl.a. statsminister Anker Jørgensen.

Meget havde nok set anderledes ud i Danmark i dag, hvis den almenvenlige boligpolitik fra tiden før eller lige efter krigen var blevet fortsat.

Indsigelse med lovgivningen

Til

Statsminister Anker Jørgensen
Boligminister Helge Nielsen
Folketingets Boligudvalg

Henvisende til den af boligselskabernes Landsforening fredag den 23. ds. udtalte protest mod det gennemførte boligforlig skal vi på afdeling 785 lejemåls vegne gøre opmærksom på, at vi helt kan tilslutte os denne, da de nye lovbestemmelser vil få mærkbare huslejeforhøjelser til følge.

Det må være rimeligt, at regeringen fremtvinger en genforhandling med det til hensigt, at yderligere »beskatning« på beboerne i det almenyttige byggeri fjernes.

At boliglovgivningen har vist sig økonomisk skadelig gennem de seneste 15 år fremgår af de gevaldige kurstab på obligationsmarkedet med høje renteomkostninger til følge.

I henhold til loven af 1966 skulle etagemeterlejen i vor afdeling pr. 1. april 1974 være kr. 51. **Den blev kr. 82.**

Henvisende til den nu gennemførte lovgivning, der skal pålægge den almenyttige boligmasse en yderligere omkostning til landsbyggefonden på kr. 35 mill. i 1975 og kr. 70 mill. i de kommende år, skal vi påpege følgende.

Alene vor afdeling med 785 boliglejemål har i årene 1967-1974 afgivet kr. 2.678.185 til landsbyggefonden, og er i henhold til loven af 1966 pålagt en fremtidig årlig afgift hertil på kroner 612.716. Ved gennemførelsen af de nye lovbestemmelser forhøjes dette beløb fra og med 1976 til årligt kr. 917.518 – en etagemeterskat på kr. 18 årligt. Dette må betragtes som værende urimeligt.

Yderligere har beboerne i afdelingen gennem dispositionsfond henlagt kr. 400.000 til Foreningen Socialt Boligbyggeris byggefond, og når hertil kommer, at vi indtil nu har afskrevet ca. 4 mill. kroner på ejendommen, som også indgår i byggefonden, finder vi, at beboerne er rigeligt belastede.

Visse politikeres tanker om almenyttigt byggeris overgang til andels- eller ejerlejligheder må vi afvise, da det yderligere vil fremme spekulationen i boligen.

Vi kræver leje- og boliglovgivningen taget op til ny vurdering.

Med venlig hilsen
f/ afdelingsbestyrelsen
Hjalmar Andersen

70 år i Bispeparken

Fru Boese er en af de beboere, der har boet i Bispeparken siden den blev bygget for 70 år siden, og hun har mange historier og erindringer fra årene.

Hun gift med Egon 10.april 1941, og de flyttede ind i Bispeparken samme dag. De fik lov til at flytte ind som de første i blokken. Bispeparken skulle være færdig 1.april 1941, men var stadig et byggerod. Der var ikke gelændere, og der var brædder hen til opgangen. Dels var der materialeangel under krigen, dels havde der været en streng vinter, som forsinkede arbejdet.

Bispeparken var ellers den rene luksus med badeværelser, vaskerier, nedfaldsskakt, store altaner, centralvarme og to sporvognslinjer.

"Sporvognene kørte jo bare, der har man aldrig taget sig af tider, man kendte alle sporvognene, man kendte deres forskellige lys på lang afstand. Vi havde 16 og 10. Vi følte os godt betjent herude, man behøvede ikke at skifte eller noget. 10 kørte ind til Kongens Nytorv og 16 kørte ned ad Nørrebrogade. Ellers var det en cykel, det kunne man ikke undvære. Man hang altid på en cykel". Cyklerne er kommet igen nu, mens bus 66 er en ringe erstatning for linie 16.

Der var et meget meget bredt fortov på Tuborgvej og træer hele vejen. Der var næsten ingen biler.

Under krigen havde en i hver opgang opsyn med, at folk kom ned i kælderen, når der var luftalarm. Beskyttelsesrummene på kommunens areal er bygget senere. Der var også kampe og granatstumper på altanen.

Under krigen kunne se lysene i Sverige. "Men, hvor man frøs, der var ikke varmt hele krigen, kun juleaften og de to juledage. Det var højst 18 grader. I dag bliver man helt elektrisk og kan ikke finde ud af det, hvis det varme vand mangler en dag".

Bispeparken var meget efterspurgt, ikke mindst "Villaen" eller "Grevefløjen", som nogen kaldte den buede blok ved Tuborgvej. Butiksindehaverne nedenunder havde ofte lejlighed ovenpå, og mange af de øvrige beboere havde høje stillinger.

Der var en række markante formænd i Bispeparken gennem årene, som Ørsted, West og Hjalmar Andersen, flere af dem sad længe. De var også fagforeningsfolk ved siden af deres almindelige job. En anden markant person var snedkeren Finn Thøgersen, der i en årrække var leder af Ungdomsklubben og værksteder og en Go-kart klub i FSB/SBBU, der også havde to store skibe, en gård og en lang række andre ting, der senere blev solgt fra.

Efter den store vinduesudskiftning ville firmaet først fjerne stilladserne, når de skulle bruge dem et andet sted. Finn Thøgersen ringede til dem, og stilladserne blev fjernet meget hurtigt. "Han kunne få sat sving i tingene. Der var temperament i ham. Han var barsk i sin talemåde, men samtidig det mest hjælpsomme menneske, bl.a. med snedkerarbejdet. Han opfandt og byggede de geniale borde i beboerhuset. Det er flot, at der er plads til dem i det lille rum. De er også lette at stille op og lette at pakke ned. De fås ikke bedre".

Boeses mand var kasserer i lejerforeningen i 17 år, der var aldrig kedeligt, der var altid noget. FSB med direktør Hermann var også tunge at danse med. "De var ikke til at flytte, men man er heller ikke selv meget for forandringer". Der var generalforsamlinger, der fyldte aulaen på Grundtvigsskolen. En gang gik det over to dage. Dengang gik lejerforeningen rundt og krævede de to kroner i kontingent op hos beboerne, så de mødte og kendte alle beboerne.

Omkring 1960 var de på tur til Malmø, hvor man havde fået fælles fryseskabe i kældrene, en fantastisk idé, men folk fik selv køleskab. "Sverige var længere fremme og er det også nu. Derovre gøres der noget, her snakkes der bare".

Oprindelig var der fælles vaskerier for hver to opgange i kældrene eller på loftet. Hver lejer havde en dag om måneden til vask og rulle.

"En del var imod, da det nye vaskeri blev bygget. De fleste blev glade for det. I dag har mange selv vaskemaskiner, hvad jeg ikke forstår, for badeværelserne er ikke bygget til det", fortæller hun.

Fra starten var der park i næsten hele Bispeparken. Nu er der ikke så meget udenomsareal tilbage, vaske-, beboer- og ungdomsklubhusene og parkeringspladserne har taget meget, og FSB ville ikke ofre en overdækning af garageanlægget, da det blev bygget i 1960'erne. P-pladser og garageanlægget kom samtidig.

I mange år var Harry Nielsen inspektør. Han gik en runde når klokken var ni og jagede børnene op. Alle kendte Harry, og gårdmændene boede her. Han var nok lidt emsig, men hellere det end det modsatte. Alt var helt rent og ordentligt. Senere var Harry i en årrække leder af ældreklubben. Boese har altid selv oplevet god service fra ejendomskontoret. For tre år siden skiftede de en ødelagt håndvask på en time

Børnene havde en dejlig barndom med den vidunderlige legeplads, der hvor garagen senere blev bygget. Mødrene gik hjemme og der var ikke børnehaver, så de små børn var her. Firkanten ved blok 4 og de andre legepladser blev bygget med det samme. Alle havde børn eller fik det hurtigt. En overgang var der ingen børn, der var kun midaldrende. I 60'erne og 70'erne blev folk boende. Når børnene var flyttet var lejlighederne store og lejlighederne var også gode med flot udsigt.

"Vi har nu altid været glade for at bo her. Godt med naboer også den dag i dag, de er utroligt hjælpsomme og opmærksomme. Folk boede her til de døde, kun en flyttede på plejehjem".

Interview: Jean Thierry